



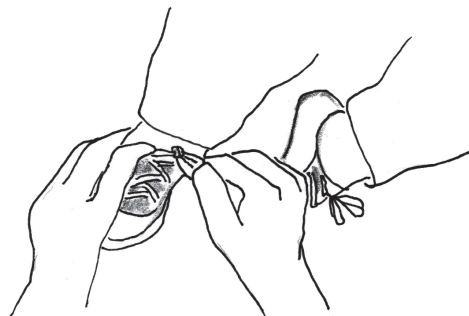
## 52. Powołanie do świętości

W czasie całej szkolnej katechezy poznawaliśmy Boga, który jest święty i uczyliśmy się, w jaki sposób podążać przez życie wyznaczaną przez Niego drogą prowadzącą do świętości. Pragnieniem Ojca Świętego Jana Pawła II było, aby trzecie tysiąclecie stało się właśnie czasem świętości.

„Potrzeba wreszcie, aby w sercach ludzi wierzących zagościło to pragnienie świętości, które kształtuje nie tylko prywatne życie, ale wpływa na kształt całych społeczności. (...) Bracia i siostry, nie lękajcie się chcieć świętości! Nie lękajcie się być świętymi! Uczyńcie kończący się wiek i „nowe tysiąclecie erą ludzi świętych!” *św. Jan Paweł II.*

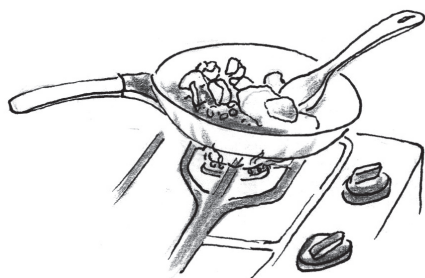
Do tej samej kwestii nawiązuje papież Franciszek w Adhortacji apostolskiej *Gaudete et exsultate* (tł. z j. łac. Radujcie się i ciescie) – *O powołaniu do świętości w świecie współczesnym*, która ukazuje, jak należy obecnie dążyć do świętości.

Papież Franciszek przypomina wszystkim, że Pan Jezus nie chce, abyśmy w naszym życiu zadowolili się przeciętnością i bylejąkością. Chrystus pragnie, aby nasze życie było prawdziwe i szczęśliwe, takie, do którego zostaliśmy stworzeni, czyli święte. Każdy z nas jest powołany do świętości, dając świadectwo żywej wiary i miłości. Nie jesteśmy w tym osamotnieni, razem z nami kroczy wielu innych świadków Chrystusa (por. Hbr 12, 1), którzy nam pomagają wytrwać i dotrzeć do celu. Papież Franciszek przypomina: „A wśród nich może być nasza własna matka, babcia lub inne bliskie osoby (por. 2 Tm 1, 5). Może ich życie nie zawsze było doskonałe, ale nawet pośród niedoskonałości i upadków, szli naprzód i podobali się Panu”. Również święci, którzy przebywają już w obecności Boga, dzięki miłości nadal są z nami złączeni. To przyjaciele Boga, którzy pomagają nam dźwigać codzienny ciężar życia. Jest ich bardzo wielu. Nie są to tylko osoby oficjalnie beatyfikowane i kanonizowane, które są dane całej wspólnotie Kościoła za przykład do naśladowania. Duch Święty udziela łaski świętości całemu ludowi Bożemu – wszystkim ludziom, którzy chcą ją przyjąć. Nikt z nas nie zbawia się sam, ale we wspólnocie z innymi ludźmi, w której działa Bóg. Papież Franciszek pisze: „Lubię dostrzegać świętość w cierpliwym ludzie Bożym: w rodzicach, którzy z wielką miłością pomagają dorastać swoim dzieciom, w mężczyznach i kobietach pracujących, by zarobić na chleb, w osobach chorych, w starszych zakonnicach, które nadal się uśmiechają. W tej wytrwałości, aby iść naprzód, dzień po dniu, widzę świę-



tość Kościoła walczącego. Jest to często „świętość z sąsiedztwa”, świętość osób, które żyją blisko nas i są odbłaskiem obecności Boga (...)”.

Każdy człowiek idzie swoją drogą prowadzącą do świętości, dlatego nie można zniechęcać się przykładami wielkich świętych, których tak trudno naśladować. Każda droga jest inna, chodzi o to, żeby w życiu rozpoznać swoją drogę do świętości i krocząc nią każdego dnia dać z siebie wszystko, świadcząc o Chrystusie swoją wiarą i miłością okazywaną innym ludziom. Nie trzeba być księdzem albo zakonnicy, żeby być świętym, ponieważ świętość nie zależy wyłącznie od ilości czasu spędzonego na modlitwie. Świętym może być każdy człowiek, który z miłością wykonuje swoje codzienne zajęcia. Świętymi mogą być żony i mężowie, którzy kochają i troszczą się o swoich współmałżonków. Świętymi mogą być rodzice i dziadkowie, którzy cierpliwie uczą dzieci i wnuki



naśladować Pana Jezusa. Świętymi mogą być pracownicy, którzy uczciwie i dobrze wypełniają swoją pracę, służąc w ten sposób innym ludziom. Świętymi mogą być ludzie sprawujący władzę, którzy walczą o wspólne dobro i wyrzekają się swoich osobistych interesów. Stanie się tak, jeżeli każdy człowiek otworzy się na działanie Bożej łaski, którą otrzymał już w sakramencie chrztu. Dzięki temu jego życie przyniesie dobre owoce.

Każdy z nas, wciąż na nowo, musi każdego dnia wybierać Boga w tym co robi – to jedyna droga prowadząca do świętości.

Nie można się zniechęcać, ponieważ moc Ducha Świętego sprawia, że nasza świętość jest możliwa. Wszystkie przychodzące pokusy należy oddać ukrzyżowanemu Chrystusowi, prosząc, aby pomógł nam je zwyciężyć. Wszystko to, co jest potrzebne, aby wzrastać w świętości, znajdziemy we wspólnocie Kościoła. Jest to Boże słowo, sakramenty, sanktuaria, wspólnoty, świadectwo życia świętych i piękno życia, które pochodzi z miłości do Pana. Ludzie powinni pragnąć świętości, ponieważ wzywa nas do niej nasz Stwórca – Bóg, który jest święty. Świętość jest istotą Boga. To jego niepojęta odrębność i wyjątkowość, w której mieści się Jego chwała, majestat, potęga, wielkość i doskonałość, czyli całkowite oddzielenie od zła – wypełnienie dobrem.

To ona sprawia, że Bóg zupełnie wykracza poza ludzką umiejętność poznania oraz odróżnia Go od wszelkich stworzeń. Pomimo tego Bóg cały czas jest bardzo blisko każdego człowieka. Uświęca go, czyli obdarza łaską – wspiera w podążaniu drogą prowadzącą do świętości. Poprzez teksty umieszczone w Starym



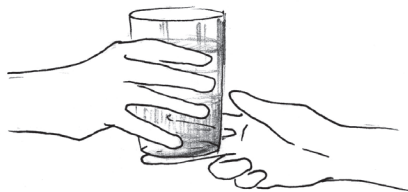
## 52. Powołanie do świętości

i w Nowym Testamencie wielokrotnie zaprasza i zobowiązuje człowieka, aby również i on świadomie starał się być świętym.

**Bądźcie więc świętymi, bo Ja jestem święty!** (Kpł 11, 45)

**Starajcie się o pokój ze wszystkimi i o uświęcenie, bez którego nikt nie zobaczy Pana.** (Hbr 12, 14)

Pan Bóg pragnie udziału ludzi w swojej świętości. Jako Stwórca obdarza każdego człowieka życiem i chce, aby również jego umiłowane dzieci były podobne do Niego. Świętość Boga jest dla ludzi wzorem, który mają starać się naśladować. Dla człowieka świętość jest: Bożą łaską, którą należy przyjąć oraz celem, do którego mają dążyć.



Pan Bóg w swojej wszechmocy dał ludziom wyjątkowy dar wolnej woli. Ludzie, popełniając grzech pierworodny odrzucili Bożą miłość i utracili świętość. Dla przywrócenia ludziom udziału w świętości Boga, konieczne stało się dzieło zbawienia. Miłosierny Bóg zapowiedział, że pošle na świat swojego Syna – Zbawiciela, który na nowo pojednał ludzi z Bogiem. Podczas publicznej działalności Jezus Chrystus, nauczając ludzi, wskazał im, jak należy postępować, aby żyć w przyjaźni z Bogiem. Umierając na krzyżu, dokonał dzieła odkupienia. Ofiarując się za wszystkich grzeszników, na nowo pojednał ludzi z Bogiem. Jezus stał się dla ludzi źródłem świętości. Powołał do istnienia święty Kościół, aby wszyscy wierzący, przystępując do sakramentów mogli, czerpiąc ze źródła łaski Bożej, uświęcać się. To w Kościele można otrzymać sakramenty, które udzielają ludziom łaski uświęcającej i uczynkowej. W łasce uświęcającej Bóg dzieli się z ludźmi swoją świętością, napełnia nią. Człowiek sam z siebie może być dobry, święty zaś może być tylko dzięki zjednoczeniu z Bogiem. Świętość jest jedną z cech wspólnoty Kościoła, nie ze względu na należących do niego grzeszników, ale ze względu na uświęcającą ją obecność Boga.

.....? **Do czego jest powołany każdy człowiek?**

**Każdy człowiek, niezależnie od swojego stanu i swojej sytuacji życiowej, powołany jest do świętości.**

1. Zastanów się i napisz, na czym polegają „małe gesty świętości”, o których naucza papież Franciszek w *Adhortacji apostolskiej o powołaniu do świętości w świecie współczesnym*: „Ta świętość, do której wzywa cię Pan, będzie wzrastała przez małe gesty. Na przykład: pewna kobieta idzie na targ, by zrobić zakupy, spotyka sąsiadkę, zaczyna z nią rozmawiać i dochodzi do krytyki. Wówczas ta kobieta mówi w swoim wnętrzu: „Nie, nie będę o nikim mówić źle”. To jest krok ku świętości. Nastę-

